

Schurenhof

landwinkel

Groenten - Fruit

Streekprodukten

Boerderij Terras

Kinderboerderij

Legkippen (en ander kleinvee)

LEVENSEN
WERKEN

GOEDE
MORGEN
BURMAN

ag na drie jaar soebatten weer haar reclameborden buiten zetten. In haar landwinkel verkoopt ze niet alleen

groenten, eigen jam en slowfood, maar eigenlijk ook 'gelukmomentjes'.

foto Jeroen Kuit

Marga Meijers mag na drie jaar soebatten weer haar reclameborden buiten zetten. In haar landwinkel verkoopt ze niet alleen

'Geluk NIET TE FOKKEN,

door **Ron Buitenhuis**

Het novembert. Regen en rukwinden maken de straten nat en mensenleeg. Maar opeens is daar, aan de rand van Vlodrop, een zonnemomentje.

'Levensgenieters welkom' staat met krijt op het bord langs de weg. Aangevuld met een dampend kopje koffie. Tja, als dat geen warme uitnodiging is? En op een tweede bord wordt zelfs de buurman 'goedemorgen' gewenst. Waar vind je nog zoveel hartelijk- en gastvrijheid? Althans... dat denk je dan.

We volgen de pijl op het grote bord en belanden bij de meer dan 200 jaar oude boerderij van Lei en Marga Meijers-Tegels. Wat op het

erf het eerste opvalt zijn dertig natte terrasstoelen en acht ingeklapte parasols, die preventief knock out zijn gegaan voor de novemberstorm. Een triestig beeld, dat je doet beseffen dat de zomer al weer lang richting Australië is getrokken. Als we onze auto parkeren schieten zwarte en bonte kippen voor de wielen weg, en langs de gevel van het woongedeelte huppelen een paar konijnen. In de schuur waar ooit varkens en schapen hokten, schijnt nu het warme licht van een sfeervolle landwinkel, volgeladen met streekproducten. En eenmaal binnen, voorbij de toonbank, in het voormalige kippenhok, is nu een koffiehok volledig in *Ot & Sien-stijl*.

„Verklaar me voor gek”, zegt Marga, „maar ik wist

dat er vandaag iemand van De Limburger zou komen.” Ze wil er niet te diep op ingaan, want anders denken de mensen misschien dat ze zweverig is, maar Marga blijkt wel vaker dingen 'te voorzien'. Zo wist ze op haar 18e dat ze ooit op boerderij Schurenhof terecht zou komen. Hoe? Waarom? Ze heeft geen idee, het was een gevoel, een soort innerlijke stem. Een opmerkelijke stap voor de dochter van een architect, die nog nooit geboerd had. Met haar eerste oranje autootje reed ze in 1982 naar het bisdom in Roermond, de eigenaar van de hoeve, om te zeggen dat ze 'interesse had'. Zes jaar later was het zo ver, Schurenhof kwam te koop. Dat was toch nog een hele beslissing, want eigenlijk zou Lei timmerman

worden en Marga had voor secretaresse geleerd. Maar kijk nou eens, 26 jaar later zijn ze samen een soort van 'geluksboeren' geworden. Misschien een raar woord, maar het dekt wel de lading. Wie denkt dat het Vlodropse stel alleen onbespoten bloemkool en appels, zelfgemaakte jam, legkippen, gabelbier, slowfood en kerstpakketten vol streekproducten wil verkopen, mist de kwintessens. Marga is van nature een onrustige wervelwind die leeft naar het credo '*neet klungele, in de pedaale!*'. Maar wie het geduld en de tijd vindt om met haar aan de praat te komen, ontmoet een bevlogen vrouw die naar eigen zeggen 'gelukkig wordt als ze andere mensen gelukkig kan maken'. „Klein geluk, zoals dat vroeger heel ge-

groenten, eigen jam en slowfood, maar eigenlijk ook 'gelukmomentjes'.

foto Jeroen Kuit

WEL TE ZAAIEN'

woon was", vult ze vastberaden aan. „Wij zijn maar een gewoon boerengezin met drie kinderen en zes medewerkers. En natuurlijk kun je geluk niet fokken of kweken, maar wel zaaien. In de harten en hoofden van de mensen." In het gastenboek dat in de koffiehok ligt, lezen we dat de Belgische geluksprofessor Leo Bormans en tv-presentatrice Angela Groothuizen al van Marga's 'zaaisels' hebben genoten.

Het echtpaar heeft, naar eigen zeggen, met hard werken van Schurenhof een pleisterplaats gemaakt waar mensen uit de Roerstreek, maar ook uit Eindhoven en zelfs vanuit de Eifel komen voor rust, warmte en goedelijkheid. „Ik ben een vrouw zonder poespas en zonder kapsones. Wat je hier vindt is puur en sim-

pel. Hier is de tijd bewust stil blijven staan. Hier lopen kippen en konijnen rond, hier staat de koffie altijd klaar, hier vind je bijna vergeten groenten zoals rabarber, hier groeien oude boerderijbloemen zoals margrietten en forsythia's, hier zorg ik dat alleengaanden met elkaar in gesprek komen, hier vallen toeristen soms in slaap op het terras. Dat zie ik als een compliment. Hier kan iedereen zichzelf zijn. Hier zijn geen rangen of standen. Hier is geluk heel gewoon."

Dat laatste heeft een hoog Gerard Cox-gehalte, maar in Roerdalen, de gemeente die geïnspireerd door het Himalayaland Bhutan vijftientig geluksplekken telt, proberen Marga en Lei letterlijk ambassadeurs van het kleine geluk te zijn. Edoch, dat maakt Schurenhof nog niet tot een

oase waaraan stress en alle-daagse tegenspoed voorbij gaan. Als we even doorvragen blijkt dat Marga en Lei al drie jaar 'vechten' tegen een onwillige buurman en opboksen tegen gemeentedienders die opeens wel heel nadrukkelijk ambtelijke puntjes op de i zetten. Marga: „Want zelfs al heb je al meer dan twintig jaar reclameborden en -vlaggen in je eigen wei staan, zodra iemand gaat klagen moet je opeens vergunningen hebben. Laat ik zo zeggen, wij zijn inmiddels drie juristen en de gemeente is 30.000 euro verder, maar de kogel is door de kerk. Vanaf nu mogen we weer onze welkomstborden aan de straat zetten. Dat maakt ons gelukkig. Vandaar dat we onze buurman even netjes goedemorgen hebben gewenst..."